

Sygn. akt III Kp 179/13

Postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania

Dnia 7 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Anna Konieczna

Prokurator Prokuratury Rejonowej – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście z dnia 1 lutego 2013r. (data wpływu) sygn. akt 3 Ds. 342/12 o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **D. K.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **8 maja 2013r.**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 10 listopada 2012r., sygn. akt V Kp 1680/12 wobec **D. K.**, syna G. i E. z domu K., urodzonego w dniu (...) we W.

podejrzanego o to, że:

w dniu 7 listopada 2012r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w sklepie (...) przy ul. (...), dokonał rozboju na U. S. w ten sposób, że groził jej łomem wzbudzając w niej poczucie zagrożenia życia i zdrowia czym doprowadził ją do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia kasetkę z pieniędzmi w kwocie 1000 złotych, tj. mienie o łącznej wartości 1 400 zł na szkodę właściciela sklepu (...) oraz torebkę z zawartością portfela i pieniędzy w kwocie 200 zł, tj. mienia o łącznej wartości 350 zł, a także dowód osobisty, prawo jazdy, kartę bankomatową i kartę przelewów konta internetowego banku (...), kartę kredytową banku (...) i kartę (...) na szkodę U. S.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2012r., sygn. akt V Kp 1680/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zastosował wobec D. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadka U. S., zeznania świadka M. S., A. G. jak również wyniki przeszukania, oględzin i zabezpieczone dowody rzeczowe, a częściowo także wyjaśnienia podejrzanego D. K. wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała również obawa matactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanego

podejrzanemu czynu, popełnionego wspólnie i w porozumieniu z dobrze mu znaną osobą, z którą łączą relacje o charakterze towarzyskim. Zależności te mogą realnie rzutować na zachowania procesowe współpodejrzanych, przy czym takowe niebezpieczeństwo zdaje się in concreto potwierdzać postawa podejrzanych. Osobami znanymi podejrzany są także występujący w sprawie świadkowie. Podkreślenia wymaga także okoliczność, że w toku postępowania zatrzymano korespondencję kierowaną przez podejrzanego do osoby, która jest świadkiem w niniejszej sprawie.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego D. K. zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości i uprzedniej wielokrotnej karalności podejrzanego, który aktualnie pozostaje pod zarzutem popełnienia zbrodni z art. 280 § 2 k.k. uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może ukrywać się przed organami ścigania lub w inny sposób utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne. Obawa ta pozostaje realna, gdy zważy się na fakt, iż podejrzany jedynie okresowo mieszka w miejscu wskazanym przez niego jako adres stałego pobytu, a także właściwości osobiste podejrzanego, w tym jego wielokrotną karalność i skłonność do agresji.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono większość czynności procesowych, przesłuchano świadków, dokonano oględzin. W celu prawidłowego zakończenia postępowania przygotowawczego należy kontynuować podjęte działania. Niezbędne jest pozyskanie opinii z zakresu traseologii, dokonanie oględzin zapisu monitoringu i telefonu komórkowego, przesłuchanie kolejnego świadka. Konieczne jest ponadto zebranie danych osobopoznawczych, zlecenie przeprowadzenia wywiadu kuratorowi sądowemu i pozyskanie danych o karalności, odpisów wyroków i informacji odnośnie odbytych przez podejrzanego kar. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne będzie przeprowadzenie kolejnych czynności śledztwa bądź przeprowadzenie czynności zaznajomienia się podejrzanego i jego obrońcy z materiałami postępowania przygotowawczego.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). Podkreślić należy, że naturalne jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby, wobec której jest stosowane, jednak odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu i zdrowiu aresztowanego lub jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.